

Viola Szandra
Barbárodra várva

(Prágai Tamásnak)

Talán a kert. Talán a kert pusztulása volna jó.
 Aranyló hervadás, csordultig igazan
 megcsillanva a semmiben.
 Kölcsönzött nemlét, a tárgyak negatívja,
 megfosztó kitárulkozás.
 Szólugas alatt a könyv asztal,
 papírbőre eredetivé fakult, fehérénsárga,
 így írja önmagát még készen is a mű.
 A kép üres, egyre tisztul önmagából,
 sajátságos mintákat rajzol ki koszból.
 Barbár te magad vagy,
 ki barbárokra vársz,
 magadat várod,
 magad híján vagy csak,
 és te vagy, akinek már semmije sincs,
 csak a semmije,
 már semmije *van!*

Szűgyi Zsolt
 I haiku

T.-nak

köröttem minden
 gyolcsban nesztelen futok
 harangszóm után